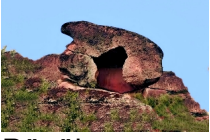

“Arkadaş! Esarete saçlarına aklar düşmüş; ama biliyorum ki kararlılığın hiç eksilmeyecek. Ne seni ne de Kurtkayası Süvarilerini unuttum! ”

Büyük taarruza hazırlanıyordu. İstiklal Meclisi’nde yüreklendirici konuşmalar yapılması kararlaştırılmıştı. Hamdullah Suphi Bey, ulusal kurtuluş savaşını değerlendirirken “(bizimkisi) mukaddes cinnet

” dedi. Başkumandan Mustafa Kemal, yanında oturana kızgınlıkla “
Ne diyor bu?

” dedi ve birden sesini yükseltti:

“Ne demek cinnet?! Millî mücadele hesap işidir, hesap!”

Dilerseniz Başkumandan’ın sözünü gençler için yineleyelim: “Ne çılgınlığı?! Ulusal savaşım hesap işidir, hesap!”

Aslına bakarsanız İstiklal Meclisi’nde Mustafa Kemal’in Başkumandanlığı’na karşı çıkanlar da az değildi.

Hesapsızlık felakettir!

Savaşın hesaplarını çözümlenebilmek için günümüzün değme bilgisayar programları yetmez! Hem içerde hem dışarıda sürdürülen alçaklığa karşı, Meclisteki sinsî darbecilere karşı sürdürülen savaş. Halife Sultan Vahidettin’in isteğiyle, Moudros adasında orduyu, jandarmayı, polis teşkilatını, haberleşme ağını (o günlerde Telgraf, bugün Telekom), demiryollarını, tersaneleri, yurdun topraklarını teslim etmişlerdi. İstiklal Savaşçılarına halk desteği, neredeyse yok denecek denli azdı. Padişahla başlayan teslimiyetçilik ve ihanet önde gidiyordu.

Yokluk ve yoksullukta gece-gündüz, aklın yolundan ayrılmadan, ince ince örülüyordu İstiklal Harbi -Bağımsızlık Savaşı. En kısa savaş hattında bile eldeki olanaklar, her bir savaşçı, her bir mermi kılı kırk yararak değerlendiriliyordu.

26 Ağustos 1922 ve tam zamanında

Öyle İngiliz generalinin ağzıyla “Crazy Turks”, birden şahlanıp, öne atılmamıştı. En küçük birliğin saldırı ya da savunma yeri, sayısı, görev sınırları önceden belirlenmişti. Savaşçıların sayıları azdı; ama komutanları akli başındaydı. Çoğu liselerden, öğretmen mekteplerinden alınıp ik-üç aylık kurlarda yetiştirilmiş, 19-24 yaşında gençlerdi. En kilit görevi, tam zamanında yerine getirenlere bir örnektir Kocatepe’ye birkaç Km uzaklıktaki Kurtkayası’nda savaşanlar.

Bundan tam 11 yıl önceydi. Afyon-Çay-Akşehir yoluna çıktuktan 3 km sonra sağa döndük. Düz oavadan dağlara çıkmaya başladık: Birbirinin ardına sıralanmış sivri tepeler, vadiler...

Uzaklarda, karlı dorukları görünen Sultandağı, önümüzde, yılan gibi kıvrılıp yükselen yol... Afyon çok gerilerde kaldı. Son dönemeci geçince sol yanımızda ilginç kayalar: Gökten yere atılıp da oturtulmuş ve birbirinin sırtına binmiş, özenle bıçkıdan geçirilmişçesine düzgün levhalar gibi, yüksek, keskin kenarlı, dipleri yeşil-mor yosunlu kızıl kayalar...

Ortalardaki en büyük kayanın tepesi tıraşlanmış gibi düz. O düzlüğe sonradan konulmuş gibi duran, kalın levha biçiminde bir başka kaya... İşte o kaya uzaktan, yere oturmuş, başını göğe kaldırmış, uluyan, tüyleri bozkırlarda kızışmış bir kurda benziyor. Yörenin Türkmenleri işte o kayalığa "Kurtkayası" demişler.

Karşımızdaki tepelerin arasında, eteklere yerleşmiş, kırmızı kiremitli evleriyle Büyükkalecik. Kurtkayası'nı yüz metre geçince solumuzda düzgün duvarlı üst üste yerleşmiş üç teras. Teraslarda alçak boylu çamlar. Yola bakan duvarda üç metreye bir buçuk metre boyutlarında bir mermer levha. 26-27 Ağustos 1922'de boğazı tutan 2500 kişilik Yunan garnizonunun tel örgülerini parçalayarak, işgalcileri boğazdan Afyon'a doğru süren 131. Alay, 36. Süvari Bölüğünün öyküsü anlatıyor.

Görev: 26 Ağustos 1922 sabahı, top sesiyle, ne bir dakika erken ve ne de bir dakika geç, tam zamanında işgalciye saldırılacak!erken saldırılacak!

İstiklal-Bağımsızlık Ruhü

Bölük Komutanı Bayburtlu Üsteğmen Agâh Efendi, yardımcısı Sinoplu Teğmen Feyzullah ve 150 süvari, atlarını aşağılardaki bıraktılar. Gece boyunca sürünerek dik yamacı tırmandılar. Kurtkayası'na otuz metre kala çakırdikenlerinin arasına uzandılar. Karanlığı delen bakışları işgalcinin dikenli teline odaklandı; soluklarını tuttular, işaret topunun sesini duymak için kıpırtısız beklediler.

Tanyeri ışıırken top sesi duyuldu. Kumandan Agâh Efendi tel örgülere doğru atıldı; ilk telin üstünden atlarken "İleri!" diye bağırarak koştu; ikinci tel örgüyü aşarken alından vurulup düştü. Feyzullah Efendi, bir an ona baktı ve "İleri!" diye haykırarak son tel örgüyü aştı. Akasından gelen süvariler kayalığın altına yerleştiler ve tüfeklerinin tetiklerine bastılar.

26 Ağustos sabahı başlayan çatışma, gece boyunca da sürdü. 27 Ağustos öğleden sonra süvarilerin mermileri tükeniyordu.

Sağ kalanlarla birlikte yaralananların bir bölümü de ölümüne direniyorlardı. İkinciye doğru Büyükkalecik arkalarından yetişen 131. Alayın yardımcı güçlerini görünce aşağıdaki dere kıyısında tutunmaya çalışan işgalcilerin üstüne atıldılar. Yunan birliğinden sağ kalanlar Afyon'a doğru kaçtılar.

Büyükkalecik'ten koşup gelen yaşlılar, kadınlar ve çocuklar, Kumandan Agâh Efendi ve Feyzullah Efendi ile 100 süvariye kaya diplerinden, çalı altlarından kucakladılar ve yamaçta toprağa verdiler. Türkmen köylüler, kurtuluşlarına sevinmeyi unutarak gece boyu toprağa

düşenlere ağıt yaktılar; yaşlılar dualar ettiler, şehitlere şükrettiler.

Yıldızı özleyen hilâlin altında

Daha sonraları şehitlerin künyeleri kabirlerinin başına konan ak mermerlere yazıldı. Şehit süvarilerden 16-18 yaşlarındakiler çoğunlukta idi. Kırklı yaşlarında olanlar da vardı. Şimdi terasta çamların gölgesinde, Karadenizliler, İç Anadolular, Halepliler, Egeliler, Akdenizliler, koyun koyuna yatıyorlar. “Yerel tarih” safsatalarını yalanlarcasına, bu yurdun (moda deyimle “c oğrafya ” değil) tarihinin ulusal tarih olduğunu kanıtlarcasına, yan yana, arka arkaya yatıyorlar.

En üst terasta, birkaç basamak erişilen, Selçuk mimarisine uygun, dört direk ve göğe yükselen kubbenin miğfer başında karanlıkta ışıdayan yıldızı özlemle çağıran bir hilal... Kubbenin altında yan yana iki kabir, kabirlerin arasındaki ince, narin direkte esen yelle çırpınan İstiklal Bayrağı-Bağımsızlık Bayrağı... Kabirlerin kitabelerinde künyeleri:

Bayburtlu Ziver Oğlu Yüzbaşı Agâh (24)

Sinoplu Ahmet Oğlu Feyzullah (22)

Yeni erdemli utkular için

Karanlık günlerimizde “30 Ağustos” utkusunu kutlamak yerine “nihayetinde vatana namus borçlarını ödeyenler ” gibi silkinmek ve kendi ruhumuzu temizleyerek işe başlamak asıl görevdir!

Vicdanlarını Batı-Doğu emperyalistlerine kiraya verenlerin içi boş nutukları, Kocatepe-Kurtkayası’nda toprağa düşen 16-18 yaşlarındaki şehit süvarileri unutturamayacak ve Türk askeri yeni işgalcilerin maşası olmayacak!

O süvarilerin ruhunu taşıyan gençler, kâğıt üstündeki Başkomutanları, onların emrine kayıtsız-koşulsuz giren sözde komutanları, rol kesen sözde genel başkanları çok, ama çok yanılacaklar!

Gün, şenlik günü değil, savaşım günüdür!

Gençlerimiz, başka devletlerin gücüne değil, yalnızca ve yalnızca kendi güçlerine güvenerek bayrağı yeniden yükseklere kaldıracaklar!

Yoksa siz duymuyor musunuz? Üsteğmen Agâh’ın, Teğmen Feyzullah’ın ve süvarilerinin sesi geliyor karanlığın ötesinden: Akdeniz, Akdeniz - Suları berrak deniz – Bırak geçeyim – Karşıda yar ağılıyor...

Ve diyorlar ki:

Dağları-ovaları kurtarmak için ateşi önce yüreklerinizde yakın ve korkunuzu söküp atın!

Yaşasın, 30 Ağustos Bağımsızlık Utkusu!

[Mustafa YILDIRIM](#) / [30 Ağustos 2013](#)